

Sy-li spěval,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěvaš,
Swérne džélaš
Wśedne dny;
Džén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa žo kóždu žobotu w Ssmolerjez knihczischczeńi w Budyschinje a je tam sa schtvrťletnu pshedplatu 40 np. dostacž.

2. njedžela po tssjoch kralach.

Rom. 12, 9—17.

„Praj mi, s kím wobkhadžujesč, a ja chzu czi prajicž, schtó žy”, to je snate pschišlowo. Hížom s teho, kohož je ſebi něchtó ſa ſwojego pschecžela wuſwolit, pósnavamý, kajteho ducha je wón ſam. Kunje tak pač ſ teho, hacž ſo něchtó k Bohu džerži, hacž wón ke mſchi khodži, hacž ſo wón modli, widžimy, kajkeje myſtle wón je, kač je wón hewak žiwy. A wopravdže ſo iež towarzſto wſchitkých psches Chrystuſha wumóžených ſe ſwojim Bohom w jich ſadžerzenju a žiwenju počkuje.

Hdyž nětk w epifaniskim čažku wſchitkle ſwiate ſczenja wo tym rěčza, kač Jeſuſ ſwoju kraſnosć ſjewi, dha chzedža ſwiate epistole nam wobras wérneho kſchecžijanského žiwenja ſ Bohom a mjes ſobu, wobras wo kraſnosći kſchecžijanského wožady dacž. Duž je ſtara zyrkej ſa tutón čaž 12. ſtaw ſ lista na Romſkých poſtaſila, kijz ma to napiſmo: „Napominanje ke kſchecžijanskim pocžinkam, wožebje k luboſeži“. Šwj. Pawoł je prjedy hacž do 11. ſtava wo Božej ſmilnosći piſał, kijz je ſwojego lubeho ſsyna woprowala, nětk pschińdže na to, ſchto ſebi Bóh žada, kač mamy jemu ſlužicž. Duž roſpominajm ſebi:

W cžim ſo kſchecžijana žiwenje ſjewi.

1. We wutrobnej luboſcži k bratram.
 2. We wježelym dorějenju k Bohu.
 3. We ponížnym ſmyſlenju wo ſebi ſamym.
- „Luboſcž njebudž falschna“. Luboſcž je kralowa mjeſe

wſchitkimi dobrymi pocžinkami. Šwj. Pawoł praji, ſo je najwjetſcha mjes nimi. Schtož Bože klončko ſa roſtliny a kwětki, to je luboſcž ſa člowljeka. Čežo dla ſpominaſch tak rod na ſwoje džecžatſto? Dokelž běſche tam domaſh wot ſtarſchiſkeje luboſcze wobdaty a nježený. Schto by ſ twojimi džecžimi bylo, hdy by ty, jich macž, ſo jim wſala? — Wucžer bratrowskeje wožady je knízku wo žiwenju we wuſtawach w Małym Wjelkowje piſał. Viſche, kač ſo prózuja, tym jim dorějenym džecžom ſtarſchiſku luboſcž wotrunacž. Raſ dyrbjesche miſionar, kijz bě ſe ſwojej mandželskej wjazore ſéta w zusym kraju był, ſaſo domoj pschińcž. Tačo běchu to jeho ſynkej prajili, dha ſo tón ſ wježelosću ſkoru wobknježicž njemóžesche. S blyſtečza-zymaj wožomaj ſicžesche nětk dnę a hodžinę hacž k wokomi-kej, hdjež ſwojego lubeho nana a ſwoju dobru macž ſaſo wohlada. Tamny wucžer pač pschiſtaji: „A my ſmy ſo ſ tym hordžili, ſo tajkemu džecžu ſtarſchiſku luboſcž wotrunamý“. — Čim wutrobnicha luboſcž naž wobdawa, cžim ſbožowniſchi ſmy. Hdjež wutrobna luboſcž w mandžel-ſtwje knježi, tam je dom twjerdže ſaložený, tam ſteji tež potom, hdjež wichory ſylnje duja, njeh je, ſo je khorosć abo hewak někajka nuſa tam ſacžahnyla. Člowljek, wo kotrehož ſo wutrobna luboſcž jeho pschiwuſnych abo dobrých pschecželow wjazy njeſtara, tón je wopushežený, tón je njeſbožony.

Hdyž ſo wo kſchecžijanskich pocžinkach rěči, ma teho dla luboſcž na přenim měſče ſtacž. A tak napomina ſwj. Pawoł tych ſwojich: „Luboſcž njebudž falschna,

bratrska luboſež mjes wami budź wutrobnia". Falschne je to, schtož je jeno ſtronka na dobre podobne, ſnutschka pač hinaſche a to mjenje hódne. Falschne ſu pjeniſty, kiž runje kaž ſkoto ſo blyſtceža a kralowý wobras poſkuſa, ſnutschka pač dobre njeſku. Falschny je cžlowjek, kotrehož ſłowa ſ jeho myſklemi psches jene njeſku. A nihdze na tak wjele falschnoſčejetrjechimy kaž tam, hdzež ſo wo luboſci jedna. Pod tutym mjenom tež najwjetſcha njeſluboſcž wuſtujuje, mjeniujy njeſanſtvo, ſawjedzenje ſ temu, mordowanje cžlowiſkich duſchow. Woprawdžita luboſcž je na tym poſnacž, ſo „hidzi ſle a džerji ſo ſ dobremu”. Schtož ſłosczi a njepeknosczi ſwojego džescza napſhesczivo ſtupicž njemože, dokelž to ſamo pschejara lubuje, tón jo do zyla lubo nima. Hdzyž by jo w prawym cžazu khostał, by ſo wono ſwojeje ſłoscze wotwuczilo a poſdzischo tak czežzy njeſhotało! Luboſcž hidzi to ſle. Teho dla je tež runje tón twój najlepſchi pscheſzel, kiž ſ temu njeſielczi, schtož ſy ſkomdžil, hdzyž tež ſ wopredka jeho ſłowo tebi ujelubje a wótrje klinczi. —

Czeħodla drje někotryžkuli ſ ſłosciam a hroſnoſciam druhich nječo wjazy njepraji? Wón je ſo na te ſame hiżom ſwuczil, jeho ſwedomnie je tupe a wutroba ſymna. Hdzyž ma lekar wſchednje a pshezo hubjenych a khorzych psched woczomaj, dha ſkončnje žadyn džiw njeje, hdzyž wón „Budzcze horzy w duchu” nječuje. To njeſmē tudy bycz: buječe na ſwojich werybratrow!

„Bječe ſo po potrebnosczach ſwiatych horje! Hospodujce ſo we wutrobnia radzi!” We ſwiateho Pawołowym cžazu njeſielachu tajke a tak wjele hospodow kaž dženža wſchudžom. Hdzyž by kſchesczian do druheho města puczował, dha by tamna woſhadka jeho jako dobreho pscheſzela werry dla witala a do ſwojego doma pschijala. Do zyla bě hospodliwoſcž jedyn najrjeñſich poczinkow w rańſhim kraju. Tež wo ſtarych Sſerbach nam ſtarivny powiedaja, ſo je hóscz pschi nich derje wukhowany był. Dženža je ſo tu wjele pschemeniło, dha džemž do ſwojego hotela, ſo njebychmy nikomu wobcežni byli. A tola, kač nuſne je tuto napominanje: „Hospodujce radzi!” Kač wjele je jich dženža, kiž nihdze domach njeſku, kiž ani tu khežku wjazy njevidža, hdzež ſu ſo we wulkim měſcze narodzili! Woprawdze na drósy leža, a tola ſu tež czi na puczu ſ njebježam! „Hospodujce radzi!”, to je wutrobnie napominanje, ſo bychmy ſwiaty ſkut ſnutschownego miſionſtwa ſwetu podpjerali. Węſče je někotryžkuli tutych wobzarujomnych, kiž żaneho doma nimaju, na ſwojim hubjenſtvo ſam wina, hacž runje na druhich, na ſbožowniſich ſwari. Ale dyrbí wón ſhubjeny wostacž? ſswj. Pawoł wotmolwi: „Zohnujce tych, kiž waž pschesczehaju; zohnujce a nježwarce.” W najrjeñſhim ſwetle ſweczi ſo bratrska luboſcž w luboſci ſ njeſhesczelam a we wutrobnym dželbracžu na derjemeczu bližſchego. „Wjeſelce ſo ſ tymi, kiž ſo wjeſela, a placzce ſ tymi, kiž placza.”

Te lóſchty, ſ kotrejch roſlacie a hańba wukhadžatej, ſa kſchescziana žona wjeſelosz njeſku. Wjeſeli ſu czi ſbožowni, kotrejch ſkut je ſo derje radžil, schtož drósy jim tehodla ſnadž ſawidža. Kač husto hlada něchtó ſe ſawisčzu na rolu ſwojego ſužoda, kotaž wjazy nježe kaž jeho rola, abo kiž je něchtó ſ wjetſhim wužitkom pschedał, abo kotrehož džecžom ſo lepje wjedże hacž jeho, a kiž tež lepje do prědka pschińdu! ſ zylej wutrobu dyrbicze ſo na tajkim ſbožu wobdzelecž a jo jemu popſhescz! — „A

placzce ſ tymi, kiž placza!” A temu ſmy ſkerje hotowi. Hdzyž je njeſbože abo khorosz někoho potrjechilo, hdzyž je ſo ſmjerč pſchibližila, dha ſteja nam bórſy ſyſy we woczomaj. A tola to napominanje podarmo njeje; tak někotra wutroba je ſo ſtwjerdžila, ſo wo hubjenſtwe druhich nječo njeptynje, tak doſlo hacž ma ſama wſcheho doſez.

Wulki je nadawł bratrskeje luboſcze, kotrež ſwj. Pawoł tym ſwojim ſtaja; ale wón jich tež poſkuſuje na jich móz a pomoz: „Budzcze wjeſeli w nadžiji, ſczerpliwi w czeħnoſczi, wobſtajni w modlitwie!” Kſchesczijenjo ſu wjeſeli, a to ſwojego wulkeho pſchichoda dla; psches Jeſuſa maya tu nadžiju węčneho žiwenja. Strózele ſmjerče ſo wobrocza do dobyczeſkeho kherluscha: Kſhwaleny budź Bóh, kiž naž po ſwojej wulkej ſmilnoſczi ſ nowa je porodzik na žiwu nadžiju psches to horjestacze Jeſom Kſhyſta mot morwych! Ma roſpadankach tuteho žiwenja ſpewaju wo krafnoſczi węčneho žiwenja. Njeđyrbjeli czi, kiž ſu tak wýkozyl wobhnadženi, tež ſ wjeſelym dowérjenjom ſ Bohu do dalscheho pſchichoda, na tón czaš hlaſacž, kotrež Boža hnada jim w tutym žiwenju hiſhce wostaji? A hdzež njeſerjazv ſadweluje, dokelž żaneje nadžije wjazy nima, tam njeſe kſchesczian ſwoj kſchiz, poddaty do Božeje wole; wſchak wě, ſo je Bože džeczo a ſo tym, kiž Boha lubuja, maju wſchitke werry ſ lepſhemu ſlužicž. Tajke wjeſele dowérjenje ſ Bohu pač ſebi ſdžerzi psches wobſtajnu modlitwu. S njej ſebi ſe ſtudne Božeje luboſcze a hnady pshezo nowu woz a nadžiju, truſci a mer czerpa.

Schtož wě, ſo wſcho, schtož je a ma, ſ Božeje hnady je a ma, tón je pokorný a ponižny; tón njemože tych ſazpiwacž, kiž ſnadž ſu nižſcheho ſtawa, tón we wſchitkach tež wumóžene Bože džeczi widži. Duž ſwj. Pawoł ſebi žada: „S czeſcžu ſo mjes ſobu ſahadžejče!” A temu wjele ſłowow trjeba njeje; ně, twoje zyle ſadžerzenje, twoje poſtrowjenje, twoja wutrobnia bratrska luboſcž, ſ kotrejž ſwojego bližſchego ſwjeſeleſch, ma tajkejle myſle ſwědk bycz. Czeħny cžlowjek, kiž Božeho Ducha nima, je hordy a nadutý, ſamoprawy a ſebicžiwy; tehodla je tak wjele ſawisče a njeſpočnoſcze, žarliwoſcze a njeļuboſcze na ſwecze. Wutrobnia bratrska luboſcž wukhadža ſ ponižneje myſle.

Bóh žohnuj nam epifaniski czaš a daj miloſcziwje, ſo by ſo nad nami to ſłowo dopjelnilo: „Nad tym kóždy poſnaje, ſo wó moji poſli ſeže, hdzyž luboſcž mjes ſobu macže!” Hamjen.

V. w H.

Luboſcž k bližſhemu.

Schtož ſwětné ſubla wobſedži
A kħudych widži tradacž;
Schtož hlođnych bratrow nježyczi,
Tim do nuſy da padacž;
Tón rani kaſnje njebjeſke
A Božu luboſcž njeſnaje.

Schtož bližſchego cjeſcz podrhywa
A ſlóſtne we njej tocži;
Schtož to, hdzež wón ſo pſchehlada —
Na lepſche njewobrocži
A trjeba hubu pſchihlodnu:
Tón nima luboſcž ſ bližſhemu.

Schtóž ſi radu, troſchtom, ſe ſchfitom
Tu bratrej nochze blužicž,
Hdyž ſſchiž a horjo jeho dom
Chze ſa ſwój pſchebytſ wužicž;
Schtóž tehdy dli ſo ſi pomožu:
Tón nima ſuboſcž ſi bližſhemu.

Schtóž hafle cžafa, hacž ſo tu
Schtó ſi pŕoſtwu pſched ním kloni;
Schtóž njekhwata tani ſi pomozu,
Hdžež něchtó ſyhly roni
A cžerpi tajnu ſrudobu:
Tón nima ſuboſcž ſi bližſhemu.

Drje pschezo w skutach njemóžes
Ty luboſcž poſaſowacž;
Měj wolū paf, ſo radh čzes
Szej tónle pocžink ſhlowacž;
Tež wo móž ſ temu prózui ſo:
Dha ſmějesch lubo bližſcheho.

Hdyž pak tón pocžint možlabnje,
Projch, so žo i nowa hori;
Proj: Boh je luboſcž, kotrž mje
Szej ſ podobnoſcži stvori;
Haj, wſcho, ſchtož bým, to jeho je,
Duž mam bjež džecžo luboſcže!

K. A. Fiedler.

W czechosł.

Na jenej wujszej dróſy wulfeho měſta bydlí w ſchtvörthym poſthodže ſtara žona, fotraž hižom dwě ſčicze doſho na khorokožu leží a ničžo ſa ſebje cžinicz njemóže. Dvž a dvž drje ras jena ſužodžina ſa njej pohlada, — ale wjele pomhacž jej te njemóža, poſchetoz wone maju ſamoje ſamžne hoſpodarſtwo a džecži, tež ſamžne dželo, ale runje to, ſchtož budžishe ſa tu wbohu ſtaruſchku najlěpshe bylo, wjele „ſamžneje wutroby a ſobuželnoscze ſi druhimi“, teje cži najbliže bydlazh, kaž ſo ſda, nimaju.

Ša to pak je Bóh to, schtož jím pobrachuje, do vutroby jeneho druhého čłowjeka položí — do teje jeneje khudeje holcžki, fotraž bě na tejšamej dróshy w jenej týsaŕstwowni džěšaw. Marja, tak ta holcžka rěka, njeje s pschiwusniſtwia tuteje žony, njeje ju tež předy ani ſnała. Quby Bóh pak je jej u psched dwémaj lětomaj hromadu ſwjedč, — na fajke waschnje, mi ani wědomne njeje, — a wot teho čaša čafka ta staruschka wschědnje ſe žedžimoscžu na flinck ſwóncžka w tworni, fiž k njej horje ſhucži, hdvž ſo k połdnju ſwoní, pschetož potom wona wě, ſo je najlěpscha hodžina dnja ſa nju pschischka. Dołho tež njetraje, dha Marja ſtwine durje wotewri, a mjes tym ſo jejne towaŕschki pschiwołdnischiu pschestawku ſ bamborjenjom, ſe ſpanjom abo ſ jědžu na něfajkim róžku drohi pschecžinjeju, wona po tych mnohich ſchodženſkach njesprózniwje horje a dele běha, ſo bý wuhlo, wodu a druhe potrjebnosćze pschinovschała, ſrumuje ſtwu a poſcžele staruschžy ložo, ſvari ſa nju jednorh wobjed a ſestaja jej wſcho k ruzy, ſo mohla hora ſbystkny džen doszahnyč, schtož trjeba.

Divě lěcže došlo, bjes tóždžicžeho myta ſa to, bjes možebiteho pſchiptoſnacža, pſchetoz ta fhora je ſamo husto woſužna a ujepſchecželniva, runjež wě, ſo Marja ſa nju cžini, ſchtož žadyn druhí nječini, tak njeſebicžnje a cžichó bližſchemu ſlužicž — ſchtó to po tutej fhudej fabriſſej holcžzh cžini? Haj, ta fhuda fabrikárka je tu wulku kaſeň, fotraž ſo wožebným a niſſim tak cžežfa býcž ſda, tu kaſeň: „Lubuj ſwojeho bližſcheho jako ſebje ſameho“, derje dopjelnila.

w symje.

Saß je stýma. Na semí nětk wschudžom
Knieži wulfa smjertna cíjschinta;
Semja ſda ſo rjane czešlo ludžom,
Kič je ſi bělým rubom wodžeta.
Sejne kwětſi, ſobu ſwodžewane,
Leža pſchi macžernej wutrobje,
Hacž ſe ſpanja budža ſwubudžane,
Hdyž ſo našečzo ſaß' bližuje.

Nímo je nětk twoje skutkowanje,
Shubiła by, ſemja, pýchu wſchu;
Ssy nětk ſama cželné předowanje,
Kič nam dawa wucžbu hļubofu:
Nicžo ſemíſfe njemóže tu woſtacž,
Dary ſemíſfe ſu wſchě ſachodne;
Chzech pak jumu wěczne ſbože doſtacž
Měj wſchaſ ſ njebju wóczfo ſložene.

Haj, njech ſt' njebjeſam cže ſemja hnuje
Wótzny kraj wſchaf njeptytaj tu ſej.
Njech cže pſchezo horje poſaſuje,
Tudy wobſtajny twój pſchebytſt' njej.
Wěczne ſubla jow ſej njem'žesč hladacž
Teno w njebjeſach ſu. f nam'k...
... ſuſte vmejch ſebi jeno žadacž:
Měſtacžko ſa ſuſnju prochnawu.

Hdyž pak jutry ſaſo ſaſwitaſa,
Horjeftača fhěrluſch wožiwja,
Rovn ſaſo ſuſnju dacž cži maja,
Kiž bě do nich fhwiſku ſhwana.
Tak jeſt ničo ſtwoje njevoſtanje,
Njeptaj, ſchtož nima, poſla njej;
To njech ſ njebju je cži poſaſanje:
Horkach pýtaj wěcžne ſbože ſej

Surij Bróf.

pomoż w pośledniej hodzinie.

(Połączanie.)

W pschedstwje khěžorskeje sparteje komory dwórskeho hroda we Winje ležeschtaj dwaj khěžorskaj komornaj klužobnikaj w stołach a drěmaschtaj. Běsche skoro w połnoz̄. Khěžor Franz spasche hižom někotre hodžin̄. Nóżn̄ měra spanje běschtej jemu tak nusnej, dokelž w tutym wojniſkim čašu fóždy džeń nowe staroscze pschi- nješe. Na dobo buschtaj wobaj komornaj klužobnikaj s drěmanja torhnenaj. Wós jedzesche psches dwór khěžorskeho hroda a ſasta psched jeho wrotami. Komornik hrabja Cobenzl do pschedstwych stupi, ſo by wobeju klužobnikow budžil. Žeju motuczeneju na- deńdžo, rjetny jimaj: „Wós je runje s wulſej spěſchnoscžu pschijěl. Wón wěscze wažnu powieſcž ſa khěžora pschinješe, knadž liſt ſ bit- wiſcheža. Ža kluſchach, ſak muž, fotryž wěnim pschijědže, ſe Stražu rěczesche. Kjedajcze pschinjeſerjej powieſcze dale hacž do psched- stwych. My dýrbimy jara fedžbliwi bhež, je-li ſo powieſtwa dobre nieſku.“

W tym samym momencie bo wykrofe durje pschedstwyl wojciniichu. Tedy muž s wulsem swiatkom nastupi. Tego wobliczo bě blede, jeho wlosy na hlavje běchu w njeprjadku. Na jeho scherej skufni leżesche scherofi sloty rjeczas, s fotrehož wykofi rjad dele wiżasche. Komornik a skuzobnikaj jeho na prěnje pohladanje se snachu. „Hrabja Berchtoldo!“ woni jenohłosnje s dźiwaniem a s najtrózenjom sawołachu. Hrabja s blidu stupiwschi na nje wał aftyw cíisku a vraj: „Wołajcze mi fhězora!“ Czi tsjo mužojo

se spodžiwanjom na ſo hladachu. Skónczne komornik praji: „Ja mam nôznu ſlužbu pola ſeho Majestoscze. Wy weseſe, ſo je ſa naſchego knjega, kotryž je ſi najwjetſhimi staroſcemi wobcežen, ſpař dwójzy nuſna potrebnoscž. Wy ſurowoſcz byla, hdyž bychmy jeho teho porubili. Ja mam tež kruſtu pſchiſtaſnju, jeho jenož w najwjetſhej nuſnoſci budžicž.“

„Knjeg hrabja“, wotmolwi nadobny Berchthold, „wy ſeſe młody, duſchny a dobry. Wericze mi, ſo wy khězorej, je-li moju proſtwu dopjelnicze, najwazniſchu ſlužbu wopokaſacze. Moja wěz je tak nuſna a ma tajku wažnoſcz, kaž žana druha. Jeſi mi je khězor blyſchi, budže wot njeho wulfe njeſbože wotwobroczen. Kóždý wokomik je drohi, knjeg hrabja. Budže hnydom khězora!“ Khutny ſwiedzeñski hloſ, ſi kotrymž hrabja Berchthold ręczesche, jeho wobliczo, jeho zyłe ſadžerzenje komornika do stracha ſtaj. Wón wokomik mjelczeſche a roſkadowaſche, ſchto ma cžinieſ. Skónczne wón praji: „Na wasche ſamolwjenje!“ a džesche do khězoroweje komory. Nekotre minuth strachocziweho, bojaſneho czakanaſia ſo minychu. Hrabja Berchthold hladasche, woczi njewotwobroczo, na durje. Wón bě hiſhce bôle bledy, hacž pſchi ſwojim ſastupje. Po khwilzy ſo komornik wróci. „Khwatajeſe, knjeg hrabja“, wón ſawola, „ja bým khězora budžil, wón chze ſi wami ręczecž.“ Cziche wuwołanje radoſce a wjeſeļoſce ſi huby nadobneho Berchtholda twochny. Wón ſa komornikom do khězoroweje ſtuvi.

Khězor Franz bě ſo we dwójzy ſu ſoběhnyl. Dwě ſwězhy, kotrejž na ſlěbornym ſwěčniku ſtejſeſtej a kotrejž veſche ſu ſoběhnyl, wobjaſniſtej komoru. „Wy drje macze woſebite ſpodobanje nad tym“, ſawola ſi mjerſanjom khězor na ſastupjeneho hrabju, „ſo ſi Brna pſchiſedžecze, ſo blyſcze mi drohe ſpanje kradnyli. Schto dha je tak wažne? Jeſi ſo wy njebyſchce byli, ja bych mohł prawje ſky blyſcze. Mi je ſpař tu khwilu lubſchi hacž ſkoto. Ręczecž ſpěſhniſe, ſo móžu potom dole wotpočzowacž, ja moje možy trjebam. Njekomdžecze ſo, prajeſe hnydom, byrnjež by najhóſche bylo.“

Komornik ſtuvi wopuſtceži.

„Majestoscž“, nětko hrabja ſapocža, „ja waſ ſproſchu, dařeſe mi a morawſkemu kraju ſchěſcž cžlowiſkih žiwenjow, kotrež dyrbja ſi ſatowym mječom kónz wſacž.“

Khězor Franz ſi hlowu ſatſchaſny a ſawola: „Ja ſebi hnydom myſlach, ſo budže ſo mi proſtwa dla tych ſchěſcž ſkóſníkow hiſhce ras pſchedpoſoložicž. Ja pak jich njemóžu wobhnadžicž. Kajke měnjenje bychu potom moji poddanjo wo mni měli? Woni ſu ſpječowarjo a ſběžkarjo. Woni ſu po prawym ſaſudženi a aržywójwoda je wuſud wobkručiſ.“

„Ach, Majestoscž“, proſchecze hrabja, „wasche wýpoſe Bože prawo je, hréſhnikow wobhnadžicž. Hdyž blyſcze wy ſrudoſu widželi a žaloſczenje blyſcheli, wy blyſcze iich wobhnadžili, wy blyſcze jim žiwenje ſpuſtcežili. A temu pſchińdze, ſo ſu njeſbožowni ſi njeprawdu ſaſudženi.“

Khězor ſi ledžbliwoſcžu poſluchaſche. Ma poſledk wón džesche: „Wy ſeſe jara khrobly, knjeg hrabja, jara khrobly. Kak móžecze wy prajecž, ſo ſu tuczi ludžo ſi njeprawdu ſaſudženi? Schto dha je jim kaſal, ſo dyrbjachu cžeknycž a poſlukhnoſcz ſapowjedžicž, jaſo woni khězorowu draſtu a jeho brónu noschachu?“

„Mój khězoro“, wotmolwi hrabja Berchthold, „tón ras ſo wot nich wojerſka pſchiſaha žadała njeje.“ Nětko wón aktu wotewri, bým ſo ſi blidu, ſtaj ſwězu bliže a cžitacze ſi nich khězorej. Tón jemu to mjelczo dowoli. Połnu hodžinu cžitanje traſeſche. Nadobny muž ſkónczi ſe ſłowami: „A nětko, mój khězoro, ſchto Wascha Majestoscž ſi temu praji? Wbosy dyrbjachu bjes wotpołożeneje pſchiſhah do wójska, haj woni dyrbjachu pſchecžiwo ſłowu mojeho

khězora na zuſy kraju cžahnyč. Tuto ſłowo je jím ſlubiſo, ſo trjebaja jenož w mjeſach wózneho kraja wojovacž a jón pſched njeſpſcheczelom ſaſitacž. Tole ſłowo je ſo bjes wjedženja khězora ſlamalo. Pſches to bu doverčenje wbohich khablate, pſches to buchu woni ſi njepoſluſhnoſci ſawjedženi. Wy ſo nadžijamy prawdy a hnady naſchego khězora. To je mi tež khrobloſcz dało, do Brna khwatacž, do dwórkego hroda jecž, mojego khězora ſe ſparja wutorhnyč. ſo pſched njeho ſtupicž a jeho proſhycž: Khězoro Franz, roſtorhny ſtrawony wuſud!“

Wjerch ſi twjerdyh hloſom praji: „Hrabja, mje waſcha nadobna luboſcz ſi cžlowiſekam hnuje. Ale ſchtož ſeſe mi wy cžitali, mje njeſcheſhwědci. Cži ludžo ſu prawy wuſud dostaſi. Wón ſo ma a dyrbí na nich dokonjecž.“

Hrabja wobledny. Tež poſlednja nadžija ſdasche ſo jemu ſhubjena blyſcze. Wón ſwoje aktu w hromadu ſawali a ſo hiſhce ras ſi khězorej wobroczi: „Ja bým wſcho móžne ſa wobhnadženje njeſbožownych ludži cžiniſ. Wono njeſtmě blyſcze. Boh je hinaſ wobſamknýl. Wón waſchu wutrobu nam njeje pſchiwobrocziſ. Wón wě, cžeho dla dyrbí ſo to tak a niz hinaſ ſtaſcž. Njeſbožowni dyrbja wumrjeež. Sſnadž maja woni wumrjeež, ſo by mój khězor druhi ras ſi hnade ſbole pſchiſhileny blyſcze. Pſchetož teho bým wěſt, mój khězor dyrbí a budže ſo ſwojeje ſurowoſce poſdžiſho ſacž. Potom njech ſo tuteje nožy a mojich naležnych proſtwow wo wobhnadženje dopomni. Ranje ſhwita. Budže tu w Božim mjenje, mój knježa a khězoro! Ja ſo do Brna wróci, hubjenschi a ſrudniſchi hacž wboſy ſaſudženi.“

„A hdyž waſ ja, mój knjeg hrabja, ſa džak waſcheje khrobleje ręczecž ſajecž dam u wam njedam do Brna ſo wróciſcž, ſchto potom?“

„Potom bým dwójzy ſwoju winowatoſcz cžiniſ. Potom budže jenu w knihach ſtarwiſow rěſacž: khězor Franz je jeneho hrabju ſwojego kraja do jaſtwa cžiſhnyl, kotryž mějeſche khrobloſcz, tuteho wo jeho ſlubjene ſłowo napominacž.“

Khězor we ſwojim kožu ſtaže. Wón ſebi khwatiſje ſwoju ſidžanu draſtu woblecze a ſi koža wuſkocži. Wón ſaſlinka a komornik ſastupi. Wjerch džesche ſi ſwojemu pižnemu blidku, wſa liſtuo papjery a ſežahnym ſam jedyn ſtol ſi ſebi a ſawola: „Sſwěcžicž!“ Komornik ſwězu ſhrabny a ju ſi khězorej džeržesche, kotryž khětſje wukas na papjero pižasche. Hluboka cžiſhina běſche wó jſtvoje. Ma papjery běſche jenož cziche ſchraſanje roſkudžazeho pſera blyſhcež. Skónczniſe bě khězor hotowy a ſawola: „Hrabja Berchthold, ſtupeſe bliže a cžitajce!“

(Pſchichodniſ ſkónczniſe.)

Wſchelake ſi bliſka a ſ daloka.

— Hdyž bým někotre kroczele do noweho ſeta cžinili, ſo lubnych ſserbow hiſhce junfróč prafhamy, hacž ſu ſebi tež duchowneho pſchewodžerja „bibliſki pucžnik“ ſobu wſali, kotryž nam dawa ſa koždy džen duchowne poſzyljenje pſches ſłowo Bože ſe ſhwjateho pižma. „Bibliſki pucžnik“ je hiſhce dostaſcž pola knjegow duchownych ſa 15 np. Wón ſluskha do koždeho ſchesczijanskeho doma.

— Žadny podawſ ſo w Róšborku ſta. Hlowny wucžer Ebertin, ſiž je pſches 40 lét we wucžerſkej ſlužbje ſtejal, ſo na wotpočzin ſoda. Duž mějeſche ſo jemu pſchi wotkhadže ſe ſaſtojſtwa wuſnamjenjenje dostaſcž. Wucžerjo a ſchulſke pſchedſtejiczeſtwo běchu ſi ſhwjatočnoſci ſhromadženi, hdyž chžyſche wofrjeſhny knjeg ſchulſki inspektor rjad pſchepodacž. A powschitkownemu pſchelapnjenju pak wucžer Ebertin wupraji, ſo rjad wotpočaſa.

Dalishe dobrowolne daru ſa wbohe armeniſle kyroti:

© Budyschinskeje woſadu pſches ſi far. Mróſaka:

Mr. M. ſi Pſchiwcežiſ 3 hr.

W mjenje wbohich kyrotow wutrobný džak.

Golcž, redaktor.